

*Titkok, szerelmek, könyvek, bor;
és nem utolsósorban egy...*

KÖNYVTÁR

a telefonfülkében

*fine
selection*

RACHAEL LUCAS

RACHAEL LUCAS

KÖNYVTÁR
a telefonfülkében

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

Az én bátor, bölcs és gyönyörű June nénikémnek

Első fejezet

Ha egy faluban rekedsz, próbálta vigasztalni magát Lucy, akkor erre Little Maudley az egyik legszebb helység.

A házak – ragyogó, mézszínű házsorok – a főutca irányába kanyarogtak lefelé a keskeny dombon, a látványt egy-egy csokoládésdoboz-szerű, nádtetős házikó tarkította. Egy csordultig lévő muskátlisládánál tábla mutatta, hogy a helyi kisbolt és a posta valahol a közparkon túl található, mely lágyan ereszkedett a templomkert felé. Hatalmas tömör, szőkés kövekből álló templom állt méltóságteljesen a nyárközepi napfényben, tornya az ég kékje felé tört, ahol apró felhőpamacsok siklottak tova az enyhe szellőben.

Egy kopott, piros telefonfülke állt a park szélénél. Egykor tűzpiros egyenruhája tompa, kifakult rózsaszínné kopott. Az egyik üvegtáblán pókhálószerű repedés futott széjjel, több más keretből pedig teljesen hiányzott az üveg. Lucy bekukkantott, és rögtön elfintorodott – egészen undorító szag terjengett odabent. Még a belül nőtt gaz is úgy ágaskodott kifelé a törött üvegtáblákon át, mintha menekülni akarna a telefonfülkéből.

Ez volt az egyetlen elhanyagolt dolog, amit a faluban látott. Az ablakokban lévő kaspók roskadoztak a szivárvány minden színében

ízlésesen pompázó virágoktól, a gondosan nyírt gyepeket pedig levendulabokrok szegélyezték. Szinte az összes ajtó egységes halvány szürkékék színre volt mázolva, mintha megrendelésre készítették volna őket. Lilaakác futott az ablakok elé, az utolsó néhány virág még kapaszkodott a csavarodott ágain. Minden egyes házon csinos tábla jelezte az épület nevét: *Harang ház, Levendula ház, Régi Malomház...* Annyira tökéletesek, hogy szinte már nevetséges volt. Hol a kosz és a túlsorduló szemeteskukák? Még Lucy szép brigh-toni utcájában sem volt minden ház ilyen makulátlan – volt, amelyik diákokkal volt tele, és persze voltak tömblakások is. Ez viszont olyan, mintha a *Kisvárosi gyilkosságok* egyik epizódjába csöppent volna bele. Sőt, most, hogy belegondolt, egyetlenegy embert sem látott még itt. Talán már mind meghaltak, és már csak ő maradt életben.

Hamish élesen vakkantott az utca túloldaláról.

– Jövök – mondta Lucy, és felállt. Hamish kissé túldramatizálta a lihegést (mindkét ablak le volt húzva, és az autó árnyékban parkolt), de Lucy kinyitotta az ajtót, hogy a kutya kiugorhasson. Hamish jönni-menni kezdett, az orra vezette az útját, ahogy szaglászott, majd egy gondosan metszett fuksziabokornál felemelte egyik hátsó lábát. Lucy körbenézett, hogy jön-e valaki, és amikor látta, hogy egyedül vannak, megkönnyebbülten sóhajtott. Az ebnek szokása volt, hogy oda vizek, ahová csak kedve tartja – nemrég Lucy bátyja, Tom barát-nőjének a retiküljébe végezte el a dolgát. A lány nem tartotta vicces-nek. Lucy és Tom viszont hasukat fogták a nevetéstől. Az új barátnő rövid úton volt barátnővé vált.

Lucy kinyitotta a Corsa ajtaját, és elcsigázottan beült a vezetőülés-re. Hamish is visszaugrott a hátsó ülésre, ahol összegömbölyödve le-feküdt. Lucy érkezéskor a domb csúcsán át vezetett be a faluba, és

akkor egy pillanatra úgy érezte, szárnyra kap a lelke. Pontosan olyan volt, mint amilyennek elképzelte.

Ahogy ült és várakozott, sóhaj tört ki belőle. *Pedig olyan jól indult az egész.*

Egy órával korábban lehúzódt és leparkolt a Church Lane-en. Az út Brightonból könnyebb volt, mint gondolta – a forgalom nem volt vészes, és a nap is ragyogott. Napszemüveggel a szemén felgyorsított az autópályán, és együtt énekelt a rádióból szóló Taylor Swifttel, a hátsó ülésen Hamish ücsörgött, és néha vakkantott egyet. Lucy leparkolta a kis autót két nagy, fekete terepjáró közé, és kissé önelégültnek érezte magát, amiért a Brightonban szerzett rengeteg parkolási tapasztalata révén akár egy pénzürmén is képes volna tolatómanővert végrehajtani. Miután kicsit sétált az utcán és megnézte a falu látványosságait, Hamish pedig szinte az összes útjába kerülő lámpaoszlopot megjelölte, Lucy visszaült az autóba. Még utoljára ránézett a telefonjára, és addig görgette az e-mailjeit, míg meg nem találta azt, amelyikre szüksége volt. Ártani nem fog, ha ott van biztosítéknak – nem mintha kellene, hiszen természetesen mindent jól leszerveztek...

Egy szarka a mellette lévő kerítés tetejére szökkent, és fejét oldalra döntve, elgondolkodva ránézett. Lucy tisztelgett neki, hátha szerencsét hoz, a madár pedig cserregő hang kíséretében elszállt.

Lucy egy pillanatilag tétovázott, majd vett egy mély levegőt, és elindult a Lilaakác ház fehérre festett fakapuja felé. Megállt, megérintette tenyerével a pergő kerítésfestéket, aztán előrelépett és belesett az ablakon a homályba. Ez valóban kissé – igazából sokkal – kevésbé jól karbantartott otthon volt, mint a többi. Míg a falu többi háza tipp-topp állapotban volt, ez inkább úgy festett, mint amire ráfér egy látogatás

Marie Kondótól, a népszerű *Rakjunk rendet!* műsor házigazdájától, aztán egy alapos lomtanítás. Az ablakpárkányon régi műanyag kaspók voltak felstószolva, mellettük két gombolyag madzag hevert. Egy nagy, szürke macska álmosan pislogva nézett kifelé. Több fakó rózsaszín, méretes muskátli nyomódott az ablaküvegnek, mintha csak be akarnák inni a kintről jövő napfényt. És – Lucy lábujjhegyre állt, hogy jobban belásson – a mosogató mellett épphogy ki tudott venni valamit, ami egy halom régi, újságokkal telerakott doboznak tűnt. Határozottan kissé... nos, talán a kaotikus lenne a megfelelő szó rá.

– Egész nap ott fog ácsorogni?

Lucy összerezzen.

Az ajtóban egy apró, madárszerű asszony állt, acélszürke haja szedett-vedett kontyba volt fésülve. Kockás férfinget viselt zöld nadrággal, válláról pedig egy vastag gyapjúkardigán lógott, akár egy pléd. Összeszűkül, hurutos szemével Lucyra meredt.

– Nem, én... Én a ház miatt jöttem. Lucy Evans vagyok. Margaretet keresem. – Előrenyújtotta a telefonját.

A idős nő kissé hátrahőkölt.

– Miért nyomja a képembe azt a valamit?

– Itt vannak a részletek, nézze... – Lucy bizonytalanul ismét kinyújtotta a kezét.

Az asszony fogta a szemüvegét, ami egy zsinóron lógott a nyakában, és a szemére tette, majd ránézett a képernyőre.

– Semmit nem látok. Ez túl kicsi az én szememnek.

– Ez áll itt – kezdte Lucy, és igyekezett határozott, de nem lekezelő hangon beszélni. – „Gyönyörű cotswoldsi ház kedvezményesen kiadó, ha gondját viseli az idős szomszédnak. A feladatok: vásárlás, némi takarítás és napi társalgás. További részletekért keresse Margaret Nicolsont!”

Az asszony ránézett, és Lucy egy pillanatra elszántságot látott vilanni a szemében. Fiatalabb korában biztosan félelmetes nő lehetett.

– Margaret Nicolson? Ilyen itt nem lakik. Attól tartok, rossz helyre jött. Borzasztóan sajnálom, de teljesen hiába utazott ide.

Az ajtó becsukódott.

Lucy egy pillanatig csak pislogva állt az ajtóban. Egyáltalán nem tűnt úgy, mintha az asszony egy kicsit is sajnálta volna.

Másodpercekkel később ismét kinyílt az ajtó, Lucy pedig tett egy lépést előre, és remélte, hogy mosolya meleg és biztató. *Ó, hála az égnek!*

– Még mindig itt van?

Az asszony lehajolt, az ajtó előtti lépcsőfokra tett egy tejesüveget, majd felegyenesedett, Lucyra meredt, és ismét becsapta az ajtót.

Hát, ez nem igazán a terv szerint haladt. Lucy fogta a telefonját, és tárcsázta a hirdetésben lévő telefonszámot, miközben elfintorodott az e-mail szövegezését látva. Korábban nem tulajdonított jelentőséget a következő mondatnak: *„Ha bármi problémába ütközik, hívjon fel, és én elsimítom a dolgot.”* Most, hogy ránézett a szövegre, miközben várta, hogy Margaret Nicolson felvegye a telefont, rájött, hogy olvasnia kellett volna a sorok között. A nő biztosan sejtette, hogy nem lesz zökkenőmentes a dolog. *Ajándék lónak ne nézd a fogát!* Nem így szól a régi mondás? Lucy édesanyja szerette. *Semmiért cserébe nem fogsz kapni valamit.* Ez talán jobban illett erre a helyzetre. Egy idilli házikó alacsony bérleti díjjal egy ilyen faluban? Persze hogy túl szép, hogy igaz legyen.

Fél órával később Lucy ismét az autóban ücsörgött, és azon tűnődött, hogyan tovább. Margaret még mindig nem vette fel a telefont. Hamish azóta felébredt, és az autó ablakánál lévő résen nyúl-kált kifelé a mancsával. Panaszosan nyűszített, aztán frusztráltan

vakkantgatott. A csendben elképesztően hangosnak tűnt a zaj, és Lucy úgy érezte, jobb lenne, ha senki nem venné őt észre. Nem arra számított, hogy ez így fog alakulni. Amikor a munkahelyén közölte mindenkivel, hogy alkotói szabadságra megy és kutatást fog végezni a vidéki Angliában, igazán romantikusnak és szabadszellemeűnek hangzott; most azonban itt rekedt, és nem tudta, mit tegyen. Koscsija tele volt táskákkal és dobozokkal, valamint egy rendkívül elégedetlen west highland terrierrel, és nem volt hova menniük.

– Várj meg itt! – mondta Hamish-nek, és ismét kiszállt az autóból. Leült egy padra a kopott telefonfülke mellett, és telefonján elkezdett egy e-mailt bepötyögni. Hamish kidugta az orrát az ablak részén, és reménykedve szimatolt. – Mindjárt kiengedlek, tarts ki!

Miközben pötyögött, megsörrent a telefonja.

– Halló?

– Egek, de gyorsan felvette, még ki sem csengett! Lucy? Elnézést, Margaret Nicolson vagyok. Megérkezett? Minden rendben van?

Lucy az ajkába harapott.

– Nem igazán.

Nyögést hallott a vonal túlsó végéről.

– Ó, az ég szerelmére! De most komolyan.

– Sajnálom – bukott ki Lucyból automatikusan. Mégis miért kér elnézést, amikor őt érte a kellemetlenség?

– Jaj, dehogy! Nekem kellene elnézést kérnem. Nemsokára ott leszek. Ha gondolja, ugorjon be a falu boltjába. Ott tud inni egy csésze kávé, én pedig fél órán belül ott csatlakozom magához.

– Nem szükséges, amúgy is meg akarom sétáltatni a kutyámat. Találkozunk inkább a háznál!

Kihúzta magát. Nem azért jött egészen idáig és adott fel egy tökéletesen megfelelő (na jó, rendkívül stresszes és nevetségesen nagy

nyomást jelentő) tanári állást, hogy az első akadálynál elbukjon. Akármilyen helyzet is a házzal, csupán el kell simítani a dolgot. Vett egy mély levegőt. Mióta csak dolgozott, makacs tinédzserekkel kellett foglalkoznia. Nem hagyja, hogy ez az apró bökkenő az útját állja. Eltökélten bólintott, mintha saját magát akarná bátorítani. Valahogy minden rendben lesz. Rendben *kell* lennie.

Megnézte a pontos időt, és megint elindult Hamish-sel. A kutya a villanypóznákat szaglászta, Lucy pedig elolvasta a rajtuk lévő hirdetéseket: moziest a faluban, 1950-es évek témájú estély, a szülői munkaközösség nyári bulija. Igen sok program ez egy ennyire apró település számára. Egy csoport gyerek vonult el mellette nevetgélve, miközben bluetoothos hangszórójukból zene szólt. Hamish ingerülten megugatta őket, és Lucy elkezdte az ellenkező irányba húzni a kutyát.

A falu szélén egy hatalmas ház állt az úttól kicsit beljebb, babérsövénnyel leválasztva. Lucy bekémselt a kapun, és murvás kocsi felhajtót látott, valamint egy Anna királynő korabeli stílusú épületet, aminek nehéz, fából készült bejárati ajtaját két babérfa szegélyezte. Egy breton csíkos felsőt viselő szívós nő, akinek gondosan vágott, melírozott szőke bubifrizurája volt, éppen egy létrán állt, és a függő kaspókat öntözte. Megérezhette Lucy jelenlétét, mert megfordult, és integetett neki.

– Hahó! Szép napunk van!

Lucy először csak hümmögött, majd megszólalt.

– Igen, gyönyörű. – Érezte, hogy elpirul, hiszen egyetlen bábmészködött. De hát annyira flancos, annyira takaros volt a ház – mintha egy Richard Curtis film díszlete volna. Lucy szinte számított rá, hogy a fiatal Hugh Grant mindjárt felbukkan kócos hajjal, és szégyenlős mosollyal szabadkozni kezd.

– Eltévedt? – A nő arca felbukkant a sövény egyik részén. Kissé felvonta szemöldökét, és kedves mosoly ült az arcán.

– Nem – rázta meg a fejét Lucy. – Csak sétálok egyet.

– Csodás nap ez egy sétára – állapította meg vidáman a nő.

Megcsikordult a murva, ahogy a nő visszasétált a kocsifelhajtón. Lucynak az volt az érzése, hogy éppen felmérték őt. Talán ez a nő volt a helyi őrszem. Lucy elindult egy keskeny utcán, Hamish pedig nekiiramodott, és kihúzható pórása elérte a maximális hosszát, miközben a kutya üldözőbe vett egy fekete-fehér macskát, ami addig egy alacsony kőfalon ülve a mancsát tisztogatta.

– Ne kezd újra! – kérlelte Lucy, és visszahívta.

Brightonban az utolsó munkanapján Hamish eltűnt egy macskakergetés során. Végül egy galagonyasövénybe szorulva talált rá, az eb pedig vadul ugatott. Lucy negyedóra késéssel érkezett meg a munkahelyére, és így lemaradt arról a meglepetés búcsúünnepségről, melyet a kollégái szerveztek neki a tanáriban. A féléves alkotói szabadság jelentőségteljes dolognak tűnt még úgy is, hogy az iskola visszavárja őt; életében először vállalt valódi kockázatot, először hozott ilyen gyors döntést. És most itt volt – bár a dolgok nem éppen úgy alakultak, ahogyan remélte.

Balra fordult, és ismét a főutcán találta magát. Átkelt az úttesten, és igyekezett nem feltűnő lenni, ezért megállt a telefonfülke mellett. Láta az idős nő apró sziluettjét a konyhaablak mögött tenni-venni. Kopott állapota ellenére a ház szép volt – hosszú, alacsony épület, és az emeleti ablakok úgy kémleltek ki a nádtető alól, akár egy borzas kutya bánatos szemei. Az ajtót halvány rózsaszín rózsfa futotta körbe, egy alacsony kerítésfal pedig cukorkaszínű virágok egyvelegét tartotta kordában. Apró kék virágok buktak rá a fal tetejére, színük tökéletesen passzolt a cotswoldsi kövek aranysárgájához. A kapu egy

keskeny, kövekkel kirakott kis járdára nyílt, ami a szinte teljesen kifejlett gyűszűvirágok között kanyargott. Klemátisz kúszott fel a falra és fonódott rá a lugasra. Olyan volt – legalábbis kívülről nézve –, mint egy angol falusi álomház.

Lucy visszatessékelte Hamish-t az autóba, ő maga pedig beült a vezetőülésre, és csak várt. Percek múlva egy elegáns fekete BMW állt meg vele szemben, és egy nő szállt ki belőle olyan kecsesen, a térdeit összeszorítva, mintha csak a királyi családban tanult volna illemet.

– Nagyon sajnálom – kezdte, és kezét nyújtott. Lucy kezét rázott vele, majd hátralépett, és kezét szorítás nélküli ökölbe tette. Margaret Nicolsonnak hamuszőke haja volt, ami gondosan szárított rétegekben göndörödött a nyakába. Felálló nyakú, kék-fehér csíkos blúzt, halványbézs nadrágot és sötétkék félcipőt viselt. Lucy, aki felkeléskor azt a farmert kapta magára, amit előző nap viselt, valamint egy szürke, ujjatlan felsőt (az autójában ugyanis nem volt légkondicionáló, az ablakot pedig nem húzhatta le az autópályán, mert a szél olyan erősen fúj, hogy túlsüvítette volna Taylor Swiftet) egy kissé gyűrött vászonkabát alatt, most szakadtnak és elhanyagoltnak érezte magát.

– Attól tartok, hogy az anyósom eléggé... vagyis inkább nagyon is nehéz természet.

– Nem gond – közölte Lucy. A fejében azért némán hozzátette: *Vicces, hogy ezt nem említetted a hirdetésben.*

– Ő... nos, már benne van a korban. Kilencvenhat éves. Igen makacs, és teljes mértékben meg van győződve arról, hogy segítség nélkül is boldogul. Arról már sikerült meggyőzőnöm, hogy heti háromszor takarító jöhessen hozzá, de szeretnénk valakit, aki naponta beugrana hozzá, és meghozná neki, ami kell a szupermarketből – mármint persze jó a falusi vegyesbolt is, bár ott nem kapható minden – meg hasonlók. Úgy saccolom, napi egy óra lenne az egész.

Na ez benne volt a hirdetésben. Cserében pedig ajánlanak egy apró kis házikót, ami rezszel együtt is csak feleannyiba került, mint egy brightoni szoba. A legjobb pedig az volt benne, hogy Oxfordshire és Buckinghamshire határán volt, közel Milton Keyneshez és Oxfordhoz, valamint – ami a legfontosabb szempont egy történelemtanárnak, akit rendkívül érdekel a második világháború háttérháza – a Bletchley Parkhoz. Lucy a lehető legtöbb információt össze akarta gyűjteni a témában, és talán még mesterszakra is beadja a jelentkezését, amiről évek óta álmodott.

– Jöjjön! – Margaret egy csippantással bezárta az autóját. – Bemegyünk és megbeszéljük a dolgot. A kutyusa meglesz idekint pár percig, vagy – kétkedően a ház felé nézett – be akarja hozni?

– Meglesz idekint.

– Anyuka? – Margaret röviden kopogott a kis nádtetős ház ajtaján, mielőtt határozott mozdulattal benyitott és besétált.

Lucy követte őt, és szóra nyitotta a száját, de hang nem jött ki rajta.

– Hahó! – kiáltotta Margaret, majd Lucyhoz fordult. – Sajnálom. Amint látja, kissé rossz állapotban van. – Az előszoba kövén heverő régi gumicsizmák halmára és összenyomott kutyafekhelyek felé mutatott. – Ideális esetben ezt a takarító kiszortírozná, de azt hiszem, csata dúl köztük abban, mire van még szükség, és mire...

– Azért, mert már megmondtam neked, hogy nem kell semmiféle segítség. – A mogorva hang a folyosó végén lévő üvegajtó mögül jött. – Nincs szükségem arra, hogy te vagy Gordon ide járjatok, rendet rakjatok nálam, és összecsomagoljátok a holmimat, mielőtt még feldobnám a talpam. Olyanok vagytok ti ketten, mint valami átkozott döggeszelyűk.

Kinyílt az ajtó, és ott állt az idős asszony, egyik kezében egy mézescsupor, a másikon pedig egy ragacsos élű kés. Lucyra nem nézett rá.

– Úgy hiszem, már találkoztál az anyósoddal. Bunty, ez itt Lucy. – Margaret összeszorított foggal beszélt.

– Igen, találkoztunk – felelte Bunty, és sarkon fordulva visszament a konyhába. Margaret és Lucy összenéztek, majd követték őt.

– Üdvözlöm megint! – mondta Lucy, és felkészült az újabb zsörtölődéshullámra.

Bunty levegőnek nézte őt. – Már megmondtam, Margaret – közölte ingerülten –, hogy nincs szükségem sem ápolóra, sem gondozóra, sem bejárónőre. Tökéletesen boldog vagyok egymagamban.

– Senki nem mondta, hogy ápolóra lenne szükséged – mondta Margaret, és felvett az asztalról egy konyharuhát, összehajtogatta és visszatette a köteg kifakult, szépiaárnyalatú fotóra, amik egy régi fadobozban heverték. Bunty átmasírozott a szobán, felkapta a konyharuhát, kirázta, és ráakasztotta a hatalmas kő tűzhelynél lévő fémfogantyúra.

– Gordon ma nem is jött? – Kissé előreszegte az állát, és mélyen ülő gombszemével Lucyra nézett, aki egyik lábáról a másikra nehezedve feszengett.

– Nem – felelte Margaret. – Éppen golfozik, de puszil téged.

– Ő tudja, mikor ne legyen láb alatt, ha engem kérdezel. Ez összeküvés – panaszkodott tovább Bunty. Csóválta a fejét, és összezsörtöcsörítette a száját. – Nekem nem kell bébiszitter. – Itt ismét Lucyra meredt, mintha utalni akarna valamire. – Tökéletesen jól megvagyok.

– Ebben biztos vagyok – mondta Margaret olyan hangon, amiről ő biztosan azt gondolta, hogy megnyugtató. – De nem leszel fiatalabb és...

– És nem megyek sehová. Úgyhogy ennyi! – Bunty éppen olyan durcásnak tűnt, mint egy gyermek, és mellé kétszer olyan makacs is volt.

– Senki nem kérte tőled, hogy bárhova is elköltözz.

– Be akarsz dugni az öregek otthonába, hogy eladhasd a házat, amivel egy vagyont keresnél.

– Nem. És őszintén nem értem, honnan veszed ezeket a dolgokat.

– Olvastam az újságban egyik nap. Állandóan ilyenek történnek. És jól tudod, mi történik, amint az embereket beadják egy ilyen helyre. Én csak Isten várótermének hívom. Biztos, hogy nem költözök be.

Feszengése ellenére Lucy szája majdnem mosolyra húzódott.

– Senki nem költöztet téged sehová. – Margaret Lucy felé sandított.

Egyre világosabbá vált, hogy semmit nem adnak ingyen – és olcsón sem egy házikót, ha már itt tartunk –, és Lucy idilli cotswoldsi szabadsága mégsem lesz olyan csendes, mint ahogy tervezte. Pedig elképzelte, ahogy együtt teázgat egy pirospozsgás arcú, jóságos idős hölgygel, akinek az ölében egy macska szunyókál majd, miközben a sütőjében pogácsa sül. Bunty Nicolson azonban nem is állhatott volna távolabb ettől az elképzeltéstől.

– Nagyon elfoglalt vagyok – közölte Bunty, és valahogyan sikerült Lucyt és Margaretet is visszaterelnie az előszobába.

– El kell rendezni a dolgokat – tiltakozott Margaret.

– Akkor elrendezed nélkülem – felelte Bunty élesen. – Úgy tűnik, eddig is elég jól csináltad.

– Nagyon sajnálom, hogy... – kezdte Lucy annak reményében, hogy csillapítja a helyzetet.

– Nem a maga hibája – mondta Bunty.

Kínos csend állt be. Lucy tekintete körbejárt a helyiségen, és megnézte a simára kopott kövezetet a padlón, a falakat betérítő, lovakat és kutyákat ábrázoló festményeket. A fogas roskadozott a különböző korú viharvert kabátoktól; alattuk többsornyi gumicsizma és bakancs hevert oldalra dőlve. Egy szebb napokat is látott skót kockás kutyafekhely ferdén állt az ajtónál.

– Ha nem teszed rendbe ezt a házat – kezdte újra Margaret békítő hangon –, akkor el fogsz esni, eltöröd a csípőcsontodat vagy valami mást, és a kórházban kötsz ki majd.

– Nem megyek kórházba. – Bunty szinte forrongott.

– Nem. Szerintem is szívből utálnád. Éppen ezért – folytatta Margaret kissé felvonva szemöldökét – jobb lenne, ha kicsit maradhatnánk, és jobban megismernéd Lucyt. Talán megkínálhatnánk egy csésze teával is. Brightontól egészen idáig vezetett.

– Tőlem aztán Timbuktutól is vezethetett volna, az sem érdekelne.

De Bunty félreállt az útból, és az orra alatt morgolódva hagyta, hogy Margaret visszavezesse őket a konyhába. Lucy igyekezett észrevétlen maradni.

Bunty leült az ablaknak háttal álló, viseltes fenyőfa székre, Lucy pedig ezúttal alaposabban körbenézett. *Mindenhol* hegyekben álltak a holmik. A konyhacsapban egy cserép muskátli állt, a pulton pedig egy halom újságpapír tetején egy pár cipő hevert fejfelé. Mellette egy fadoboz, egy tégely régi cipőpaszta és egy készlet fakefe. A sűrke macska, amit Lucy kívülről látott, most a kályhán ült egy kupac összehajtogatott konyharuhán. Lucy értette, hogy Margaret miért tartotta ezt az egészet káosznak, de valójában kellemes

kis káosz volt. Szinte megnyugtató. Kibújt vászonkabátjából, de az kicsúszott a kezéből. Mielőtt utánanyúlhatott volna, Margaret odanyúlt és felkapta.

– Tegye csak le a dolgait oda – közölte, és odébb tett egy újságot, egy gombolyag madzagot és egy magos tasakokkal teli cipősdobozt, hogy helyet szabadítson fel a nagy tölgyfa asztalon. – A kabátját pedig tegyük... – körbenézett, hogy biztonságos helyet keressen neki. – Oda a komódra.

– Oda nem – szólalt meg Bunty, és kissé felegyenesedett. Összeszűkülten nézett a nagy walesi stílusú fakomódra.

– Jó lesz ott – közölte Margaret, fogta a kabátot, és a komódra dobta. A ruhadarab kissé lecsúszott, mintha le akarna esni a földre, majd úgy tűnt, saját akaratából elkezdi emelkedni. Lucy hátrahőkölt.

– Azt mondtam... – A szék lába megcsikordult a kőpadlón, ahogy Bunty felkeléskor hátralökte. – Oda nem! – Hangosan csetintett a nyelvével. Lucy csak bámulta, ahogyan továbbemelkedik a kabátja, mintha egy kísértet keze emelné fel. Felállt a szőr a hátán. Egy ránézésre elhagyatott faluban volt a semmi közepén két idegennek. Most pedig megszállta egy démon a kabátját. Ez a nap egyáltalán nem a tervek szerint haladt.

– Nagyon sajnálom, Stanley – kezdte Bunty, és felemelte a kabátot, mielőtt egy szék háttámlájára dobta. – Bizonyos emberek retentően modortalankodnak tudniuk lenni.

Stanley lassan és megfontoltan pislantott egyet, majd kiöltötte és visszahúzta a nyelvét. Lucy egy gyors mozdulattal hátralépett, és lehuppant egy székre, mielőtt még összecsuklottak volna a lábai.

– Feltételezem, hogy Margaret nem tartotta fontosnak megemlíteni Stanley-t, ugye? – kérdezte Bunty, fejét oldalra biccentve. A szája szélén mintha halvány mosoly bujkált volna.

Lucy megrázta a fejét, és összeszorította a száját. Nem baj, ha kígyója van. Egyáltalán nem baj, ha kígyója van. Váratlan, de nem baj. Sokan tartanak kígyót házi kedvencnek.

Úgy tűnt, Margaret kissé zavarba jön.

– Nem *direkt* nem említettem azt...

– Őt – vágott közbe Bunty.

Lucy egy pillantást vetett Stanley-re, aki ismét összegömbölyödött – vagy összetekeredett? – a kabátján.

– Nem direkt nem említettem *őt* – javította ki magát Margaret.

– Nekem... nos, kimehetett a fejemből.

Egy ekkora dög senkinek nem menne ki a fejéből, gondolta Lucy. Legalább két méter hosszú lehetett, és nem egy vékony, nyugis kis kígyó volt. Olyannak tűnt, mint ami méricskéli őt, mielőtt egy éjjel egészben lenyelné.

Margaret sürgött-forgott, feltette a teáskannát a kályhára, és össze nem illő csészéket és kancsót vett elő. Bunty kezeit összetéve ült, derűs kifejezéssel az arcán.

– Teát? – kérdezte Margaret, és szemöldökét felvonva felemelte a kancsót.

– N... nem is tudom – felelte Lucy, és fel akart állni. A lábai ingatagok voltak, ezért inkább visszaült.

– Szerintem jót tenne magának – szólalt meg Bunty, ezúttal nem barátságosan. – Úgy látom, mintha sokk érte volna. Még sosem látott kígyót?

– Állatkertben már láttam – bólintott Lucy. – Akkor nem gondoltam, hogy bármi bajom lenne velük.

– Általában az embereknek nincs bajuk velük, ha üvegfal mögött látják. Amikor szabadon vannak, és élük az életüket, akkor reagálják túl a dolgot. – Bunty enyhe rosszállással nézett rá.

– A te korodban nem sokan tartanak óriáskígyót, anyuka! Nevetséges, de tényleg – mondta Margaret, majd letette a kancsót az asztalra, és Buntyra meredt. Félretolt egy halom sárguló újságot az asztal túloldalára, hogy helyet csináljon a három csészének.

– Hol van a tejesköcsög?

– Elképzelésem sincs. – Bunty aprót kuncogott. Lucy rájött, hogy élvezzi a helyzetet. Margaret a hűtőben kutakodott.

– A csibékhez ne nyúlj! Az alsó polcon olvasztom ki őket. Stanley ebédje – magyarázta Lucynak.

Lucy bólintott.

Kezében egy tejesüveget tartva Margaret becsukta a hűtőajtót. Kissé zöldes árnyalatú volt az arca.

– Nagyon sajnálom, de az üvegből kell öntenünk – közölte, és tényleg zaklatottnak tűnt emiatt. Lucyt, aki még mindig igyekezett napirendre térni afölött, hogy itt egy élő kígyó szolgált kabátfogasként, ez egyáltalán nem érdekelte. Hálásan elfogadta a csésze teát, és belekortyolt az élénkítő, bár kissé túl forró italba.

– Akkor térjünk is a tárgyra! – kérte Margaret összeérintve ujjait, és az asztal fölött Lucyra nézett. – Anyuka, ezt már megbeszéltük. A Harangvirág ház üresen áll, neked pedig segítségre van szükséged.

– Nincs szükségem semmilyen segítségre – felelte Bunty határozottan, majd kortyolt a teájából. – Hú, borzalmas teát készítesz, Margaret! Nem tudom, Gordon hogy viseli el.

– Ő saját maga készíti a teáját – mondta Margaret, és tágra nyitott szemmel Lucyra nézett segítség reményében.

– Az nagy szerencse – közölte Bunty, és ő is Lucyra nézett, aki nem volt biztos abban, hogyan reagáljon bármelyik nézésre, úgyhogy inkább a teáscsészéje aljába bámult. Miközben a beszélgetésben beálló szünet újabb kínos csendet hozott, megint felnézett, és körülhordozta

tekintetét a helyiségen. Való igaz, hogy zsúfolt volt, de egy tartalmas élet emlékeivel volt tele. Poros keretekben lévő megfakult fotókon egy kisfiú ült egy szalagokkal kitüntetett pónilovon. Poros, kopott szalagok – talán ugyanazok – lógtak a kályha fölötti fejerendán. A polc rogyadozott a reneteg szakácskönyvtől és mappától, a plafonról lógó tartó pedig fűszernövénycsokrokkal és ütött-kopott, nehéz kovácsoltvas serpenyőkkel volt tele. A háznak gazdag története lehetett. Lucy értette, hogy Margaret miért egy lomtalanítási projekt-ként tekint rá, az ő szemében azonban inkább varázslatosnak tűnt.

– Nem akarom, hogy itt fontoskodjon – szólalt meg hirtelen Bunty. Margaret kissé előrehajolt, és Lucyval együtt várták a folytatást.

– Tökéletesen képes vagyok arra, hogy egyedül éljek itt. Nincs szükségem arra, hogy valaki vigyázzon rám, sem arra, hogy valaki pesztráljon, fontoskodjon, pakolásszon és hasonlók.

– Persze hogy nincs – felelte Margaret.

– Látom, hogy reneteg különleges emlék van itt – kezdte Lucy óvatosan. – Én semmi másért nem jönnék, csupán azért, hogy megnézzem, szüksége van-e valamire a boltból, vagy ha szeretné, hogy valamit elintézzek... Csupán ennyi.

– Hm – Bunty elgondolkodva nézett rá.

– Ez így megfelelne, nem? – csillant fel Margaret szeme.

– Rendben. – Bunty letette a teáscsészét az alátétre, és összedörzsölte a kezét. – Ha sikerült felépülni a sokkból, ami érte, most elmehet, én pedig kipucolom a tengerimalacok ketrecét. A szemközti házból Freya átugrik délután, nekem pedig addig is dolgom van.

Ezzel el is lettek bocsátva. Margaretnek valahogyan sikerült kiszednie Lucy kabátját Stanley tekervényes teste alól. Bunty ülve maradt a konyhaasztalnál, és nyilvánvalóan élvezetét lelte abban, hogy ő hozta meg a végső döntést.

– Látja? – mosolyodott el Margaret, ahogy behúzta maguk mögött az ajtót. – Amelyik kutya ugat, az nem harap.

– Abban azért nem vagyok biztos, hogy Stanley sem harap.

– Az biztos, hogy nem ugat – jegyezte meg Margaret fanyar mosollyal. – Ne haragudjon, amiért nem említettem. Bevallom, szokatlan házi kedvenc egy olyan korú nőnek, mint Bunty, de mindig is bolondult az állatokért. Egészen mostanáig volt három kutyája – három szuka, testvérek –, de sajnos egy éven belül mind a három elpusztult.

– Szörnyű lehetett.

Margaret kurtán biccentett.

– Igen, nagyon rosszul viselte.

– Talán örül majd Hamish társaságának, amikor beugrom vele.

– A kutyája jól kijön a kígyókkal? – kérdezte Margaret, és felvonta a szemöldökét.

– Talán meglepi, de fogalmam sincs. – Mindketten elnevettek magukat.

– Erre megyünk – mondta Margaret.

Bunty háza mellett egy egész sor szomszéd épület állt, tetejükön meredeken álló palatető. A legközelebbi ház a sorban éppen olyan szép volt, mint a fotón, amit Margaret küldött. Elfordította a kulcsot a zárban, majd hátralépett, hogy Lucy be tudjon nézni.

Gyönyörű, rendkívül takaros házikó volt. Lucy körbenézett, az ajtó ugyanis a nappaliba nyílt. Balra tekerdő, keskeny lépcsősor vezetett az emeletre, amit jelenleg egy zsinórral összefogott vas-tag függöny takart. Mellette – egy boltív alatt – keskeny konyha volt egy hátsó ajtóval, melynek üvegén napfény áradt be. A konyhában régi stílusú mosogató és egy tálalószekrény állt, tele csészékkel és tányérokkal. A falakon polcok és kampók lógtak, tele kék-fehér

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

porcelánedényekkel. Bunty kacatos házával ellentétben ez tisztának és furcsán üresnek tűnt. Lucy végigfuttatta ujjait a fa konyhapulton, és érezte a tölgy simaságát.

– Egy ideig egy Londonban dolgozó párnak adtuk ki. Oda-vissza ingáztak, úgyhogy alig töltöttek időt itt. Felújították, azért ilyen semleges minden, ahogy látja. Új a tűzhely, és kicseréltük a hűtőt is.

Tökéletes volt. Egy gondolat tolakodott be Lucy fejébe: otthon már közelednek a vizsgák, a diákok szorgalmasan tanulnak, a tanári kar stresszel, az igazgató pedig gyözködi őket, hogy tartsanak ráadás ismétlő órákat, hogy jobb jegyek szülessenek. A pillanatnyi félelem, hogy Bunty véget vet ennek az esélynek a szabadságra, olyan volt, mint az első dominó a sorban. Lucy ismét aggódni kezdett – márpedig pontosan azért jött ide, hogy ne aggódalmaskodjon.

Ezért vagyok itt, emlékeztette magát határozottan. Van hat hónapom kiengedni a gözt, nem pedig azon rugózni, hogy a világnak vége, ha nem végzek el minden feladatot tegnapi; most az életre kell koncentrálnom. Kezét a szívére tette, hogy megnyugtassa magát, és mosolyogva Margarethez fordult.

– Elragadó a ház.

A kis nappaliban lévő kétszemélyes kanapét puha, sötétgyapjúpléd takarta. Vele szemben egy kis fatüzelésű kályha állt. A kályha mellett kényelmesnek tűnő fotel és egy kerek, hímezett szövetrabbarral letakart asztal volt, valamint egy olyan régi stílusú könyvtári lámpa, amilyenről Lucy mindig is álmodott. A helyiségben ezen kívül volt egy nagy – a szobához talán túl nagy – faszekrény zsúfolásig rakva könyvekkel, és egy kis ablak a hátsó falon. A szőnyegre egy folton besütött a nap, amiről Lucy már most tudta, hogy Hamish ki fogja magának sajátítani.